

EXPEDICE VLTAVA

PRVNÍ DEN - SOBOTA

Na historicky první puták v našem oddíle jsme se měli sejít ráno u klubovny. Jako všechno se ani tato akce nemohla obejít bez komplikací, které začaly ještě dříve, než se všichni účastníci sešli na smluveném místě. První problém se objevil, když se měly odevzdávat přihlášky a prohlášení o bezinfekčnosti kapitánovi, Efendimu. Většina rodičů totiž tyto cenné listiny zapomněla. Naším milým sklerotikům tudíž nezbyvalo nic jiného, než zanechat své ratolesti a jejich přeplněné lodní pytle u klubovny a rozjet se zpátky domů. Myslím, že pokud by se organizovala soutěž o největší a nejvíce nacpaný lodní pytel, Viki a Náčelník by utržili moc pěkná umístění, ale absolutním vítězem by byla Teniska, protože její pytel pojmenovaný Ema, byl větší než ona sama. Když se následně téměř všichni členové naší výpravy včetně Efendiho konečně setkali, objevil se další, docela dost závažný zádrhel. Švestka, první důstojník (20 let), zavolał Efendimu, že nemůže nastartovat své ne úplně nové auto, kterému láskyplně říká „Hrududu“. To bylo dost špatné, protože bychom se nevešli do zbylých dvou aut. Asi po patnácti minutách našťěstí Švestka informoval, že stačí vyměnit baterii, ale to že bude nějakou tu chvilku trvat. Efendi si ovšem, jako vždy, s takovým problémem nedělal hlavu a rozhodl, že Síme (řidič, kuchař a lodivod) s Mravencem (mým 11letým otravným bratrem), Náčelníkem (11 let, jediný další kluk v eskadře starších skautů) a Zebra (16letý lodivod) můžou vyjet, stejně jako Efendi s Žížalou (11 let, nejtišší ze skautů), se mnou a vozíkem, na kterém byly pevně přivázány dvě „devítikanoe“ - Chameleón a Jestřáb. S takovým nákladem jsme mohli jet maximálně 90 km/hod, takže nebylo moc podivuhodné, že nás Síme zanedlouho nechala daleko za sebou. Bubíka (14letá nejdrzejší skautka), Viki (14 let, nejsuměvavější skautka) a Tenisku (11) jsme zanechali napospas divé zvěři (Švestkovi) u klubovny. Efendi spoléhal, že nás Švestka v obklopení přitažlivé dámské společnosti dožene, i když bude muset jet skrz milion vesnic, jelikož jeho „Hrududu“ postrádalo dálniční známku. Devítihodinová cesta v Efendiho autě byla mimořádně nezáživná, neboť za celou dobu ve voze padlo asi tak pět slov a neustále, alespoň první polovinu cesty, vyhrávaly Efiho oblíbené hity typu Modlitba vodáka, Obluda či Vodácká holka. Nebýt zastávek na benzínových pumpách, kde jsme se vždy setkali s osazenstvem druhého vozu, asi bychom se se Žížalou unudily k smrti. Další velice vtipnou, pro Efendiho a Símu spíše nepříjemnou, skutečností bylo, že v podstatě kdykoli jsme volali Švestkovi, on si se svým harémem dělal vyhlídkovou jízdu okolo Prostějova, protože buď byla Bubík špatný navigátor, nebo Švestka řidič se špatnou pamětí. Předvoj naší armády (Efi a spol. a Síme s ostatními) dorazil do Vyššího Brodu, cíle naší cesty v 16:14 hodin, přesně devět hodin poté, co jsme vyrazili. Hned jsme vyložili lodě a Síme s Efendim a auty se vydali do Českých Budějovic, kde si chtěli nechat auta a vrátit se vlakem. Mužstvo tak zanechali u lodí ve Vyšším Brodu s uloženým důležitým úkolem. Svazování palub byla práce jistě bohulibá a potřebná, ale nudná, obtížná a zdlouhavá. Alespoň jsme občas odpočívali při pohledu na Vltavu, která se měla pro příští týden stát naším novým domovem. I když s jistou časovou prodlevou dorazila děvčata a okamžitě se vrhla do práce (zatímco Švestka se taky odebral do Budějovic), strávili jsme ještě několik hodin touto otravnou prací. Rovněž jsme se postarali o vodu. Naše milé vedení se znovu objevilo až za tmy. Jak jsme se záhy dozvěděli, vedení si udělalo kondiční test a kvůli tomu, že nedodrželi nepsané pravidlo „Skaut je dochvilný“, museli na vlak běžet přes polovinu Českých Budějovic. Byli jsme rádi, že jsme stačili naložit věci, sestavit paluby, nasadit stříšky pouze za svitu baterek a

ulehnout do spacáků. Na Jestřábovi na zádi spali vedle sebe Viki s Bubíkem, já s Teniskou uprostřed a Mravenec s Náčelníkem na přídi. Chameleon byl na zádi obsazen Efendim a Žížalou, která byla velice netaktně utlačována. Zebra se Sí mou spaly pohodlně uprostřed a na přídi se mohl rozvalit Švestka, protože Kečup (druhý důstojník a felčar) měl dorazit až další den. Všichni jsme usnuli téměř okamžitě a nikomu nevadilo, že jsme spali doslova pod mostem.

DEN DRUHÝ - NEDĚLE

Ráno jsme poznali, že když je natažená stříška, není radno moc v noci dýchat, protože pak nás čeká studená sprcha z vysráženého dechu. Posnídali jsme zbytky našich včerejších svačin a téměř čerstvé rohlíky s horkým černým čajem. Pak jsme nemeškali a nezachovali se jako správní vodáci, kteří se obvykle vypravují až po desáté hodině - vyjeli jsme kolem osmé hodiny ranní. Na Jestřábovi kormidlovala Viki, na Chameleonovi to byl samozřejmě Efi. Zanedlouho jsme dopádlovali k našemu prvnímu jezu - Bílému mlýnu. U něho se vyskytl drobný problém, ale zdaleka nejmenší z těch, které jsme s jezy měli. Někteří členové posádek, obzvláště ti, na kterých ležela zodpovědnost, byli z tohoto jezu trochu rozrušení, takže po chvíli naléhání na Efendiho jsme loď přes jez přetáhli. Dále jsme pokračovali poměrně bezproblémově (alespoň nám, uvyklým srážkám s kameny a projíždění peřejí, to tak připadalo). Další jez, Horní mlýn, jsme ale jet museli. Nepodařilo se to, samozřejmě, bez problémů. Místo toho, abychom si najeli do šlajсны rovně, jsme se zasekli bokem u jakéhosi kovového zábradlí, které tam sloužilo k naprosto neznámému účelu. Nakonec jsme šlajsnou projeli a naše úspěšné přežití jsme oslavili vykoupáním se v dost studené, ale příjemné vodě Vltavy a balíčkem dětských piškotů. Dále se, kromě toho, že jsme se s Viki bavili a tím pádem jsme neslyšely hlášení Mravence, který nás upozorňoval na kameny a jiné překážky (dovedete si jistě představit, jaké škrtance na spodku lodi a hádky to mělo za následek), nic příliš zajímavého nedělo. Kolem poledne jsme přijeli do Rožmberka, kde jsme si udělali příjemný výlet do mučírny místního hradu, který si určitě nejvíce užil Švestka. Pokaždé, když se průvodkyně zeptala, jestli si chce někdo repliku mučícího nástroje vyzkoušet, Švestka naoko váhal, ale poté si nástroj k našemu velkému pobavení vyzkoušel. Jakmile jsme se vrátili, Efendi navrhl, že se zase schladíme. Protože bylo skutečně velké vedro, řeka se jevila jako příjemné prostředí. Pak už jsme se jen naobědvali (už nikdy nechci vidět Májku), dostali na chvíli rozchod a potom vyrazili sjet šlajsnou, před kterou jsme měli tuto přestávku. Všichni vodáci, kteří ji projeli před námi, to zvládli bez problému. Dokonce i pes, který plaval ve vodě a stáhl ho proud, to přežil a vypadal, že větší zábavu si neumí představit. My ovšem vždy a všude musíme ukázat, jak jsme neschopní, takže jsme Jestřába nabořili přídi do šutrů za jezem. Poslední jez, který jsme sjeli, byl dost nebezpečný, proto je u něho postavená retardérová šlajsna. To se taky neobešlo bez potíží, zůstali jsme viset polovinou lodi ve vzduchu. Nakonec jsme jez přece jen zvládli. V kempu Vltava, do kterého jsme dorazili, jsme se občerstvili a s vypětím zbytku sil jeli do kempu Na pískárně, kde jsme se konečně měli setkat s Kečupem. Utábořili jsme se v pěkné tišině naproti kempu a očekávali Kečupa. Ten dorazil ještě vyčerpanější než my (kvůli noční cestě vlakem přes půl republiky a několika kilometrovému pochodu, při němž nás hledal - Efendi je, ohledně podávání informací, poměrně neschopný, takže bylo pochopitelné, že se na něj Kečup dost naštval) a „opravdu nadšeně“ přebrodil se svým červeným lodním pytlím, který trefně pojmenoval Kečupína, řeku k nám. Efendi docela vtipně poznamenal, že když jsme mu šli naproti, vypadalo to, jako když ředitel vápenky přichází do cikánského ghetta (zatímco Kečup byl doslova bílý jako

stěna, my všichni ostatní jsme byli opáleni na čokoládově hnědou). Ten večer jsme si zazpívali s kytarou, povečeřeli teplé jídlo a chystali se strávit naši druhou noc na Vltavě.

DEN TŘETÍ - PONDĚLÍ

V pondělí nás čekala skutečná nálož jezů, přesně v tomto pořadí: Pečkovský mlýn (u papírný Větrní), jez Konopa (někdy nazývaný u Papouščí skály), Na rechlich, U Liry, Myší díra, Mrázkův mlýn, U Jelení lávky, jeden rozvalený jez a jez u Zlaté koruny. Co se týče jezů a šlajsen, dnes se nám nedařilo. Při každém jezu či šlajsně, co jsme sjížděli, jsme přídí do něčeho narazili. Mravenec nekormidloval špatně, ale Jestřáb se za dnešní den obouchal, poškrábal a poničil více, než za všechny ostatní dny na putáku. Konec konců byl tohle jeden z nejvíce adrenalinových a nejzábavnějších dní na tomto táboře. Jezy jsme sjížděli všechny kromě toho U Jelení lávky. Tady jsme loď přetáhli po kartáčích, protože bylo příliš málo vody. Tohoto „Dne plného jezů“ jsme projížděli Českým Krumlovem. Tam jsme si prohlédli zámek i jeho půvabné historické okolí, zatímco Efendi a Kečup hlídali loď. Nebo spíš seděli v hospodě a občas se letmo podívali, jestli naše věci někdo nerozkrádá. Opět jsme se vykoupli a zase vyrazili. Poslední jez tohoto dne byl u kláštera Zlatá koruna. V nedalekém kempu jsme se občerstvili a chtěli tam zůstat, ale někteří s touto variantou nebyli příliš spokojeni, takže jsme pokračovali dál. A to byla velká chyba. Bylo pod mrakem a my tušili, že začne pršet. Vybali jsme si spacáky a karimatky. Když jsme se převlékali do spacího oblečení, začalo pršet. Nebyla to maličká přeháňka, ale obrovský vytrvalý slejvák. Byli jsme schovaní pod stromem, ale přesto jsme brzo začali být úplně mokří. Asi dvacet metrů od řeky přesně v místě, kde jsme kotvili, byl oplocený pozemek s týpí, loděmi, kadibudkami a altánkem, patřící očividně oddílu vodních sportů. Fyzicky zdatnější členové naší posádky přelezli plot a schovali se do sucha a taktéž zachránili naše věci. My ostatní jsme čekali pod stromem, zatímco pomalu přestávalo pršet a morálka se hroutila. Když pršet téměř přestalo, Síme uvařila pro všechny čaj s posilující zahřívací ingrediencí a vynikající směs párků, fazolí a kukuřice. Když jsme se najedli, vše vypadalo trochu růžověji. Vedení vzalo rozum do hrsti a rozhodlo, že mužstvo stůj co stůj dostanou za plot, abychom se mohli vyspat v altánku. (*Tímto se omlouváme za nepovolené použití altánku a děkujeme za jeho existenci při záchraně našich mladých životů.*) Po zdařilé operaci jsme si rozdělali částečně mokré (spíš více než méně) karimatky a spacáky a převlékli se do suchého (někdy ne vlastního) oblečení. Síme zůstala s námi, ale ostatní členové vedení si jen vzali své věci, nasadili stříšky a spali na lodích. Já jsem pro rozptýlení ještě hodnou chvíli předčítala, nejprve hororové příběhy a potom vtipnou knížku slohových prací dětí z vesničky Arzáno nedaleko Neapole nazvanou „Já to doufejme ňák zmáknou“. Byli jsme znavení nejen z lijáku, ale i z množství jezů, takže netrvalo dlouho a všichni jsme spali, jako když nás do vody hodí (nebo přesněji hodí vodu na nás).

DEN ČTVRTÝ - ÚTERÝ

Dalšího dne bylo od rána pošmurno a občasné mrholilo. Posnídali jsme úžasnou lahůdku - rohlíky s Nutelou a pak jsme se vydali na prohlídku kláštera Zlatá koruna, dříve Svatá trnová koruna. Do svatostánku jsme se ale nakonec nepodívali, protože bylo zavřeno, a tak jsme navštívili alespoň obchod se suvenýry, kde Švestka a Efendi sabotovali naši snahu udělat malou kovovou kánoí zavěšenou na kůži součástí kroje a jako jediní si ji nekoupili. Na cestě zpátky jsme si udělali krátkou přestávku (stejně jako na cestě tam) v bufetu a pak došli do našeho improvizovaného

tábořiště. Všichni chtěli zůstat v pohodlí a suchu altánu, ale pan kapitán rozhodl, že musíme vyjet, takže jsme se sbalili, naložili a asi o půl jedenácté konečně vyrazili dál směrem České Budějovice. Je také třeba dodat, že nás celou cestu od Vyššího Brodu až sem „pronásledoval“ muž na nafukovacím člunu, který byl očividně neustále opilý. Jeho spolucestovatelé vodáci mu starostlivě na hlavu nasadili červenou helmu, asi aby se, kdyby vypadl z lodi, nepřizabil v peřejkách. Kvůli neuvěřitelné podobnosti s přítelem Froda Pytlíka ho naše vedení začalo nazývat Pipin a takto jsme o něm mluvili až do konce putáku. Ovšem včerejšího dne nás, bez ohledu na déšť, který v jeho silné opilosti pravděpodobně vůbec nevnímal, předjel a vypadalo to, že kvůli naší časové prodlevě nás opustil definitivně. Nějakou dobu jsme jeli poměrně klidně (kromě občasných horkých chviliek při velmi intimních setkáních s kameny, které vězely ve vodě) a asi po sedmi kilometrech jsme zastavili u občerstvení. Vedení si doprálo pivo (asi ještě není zákon, že by opilý člověk nemohl řídit „devítikáno“) a Mravenec s Teniskou si vydupali každý jednu palačinku. Po době delší, než jsme předpokládali, že se tam zdržíme, jsme se opět naložili a vydali se vstříc děsivému osudu, o kterém jsme zatím ještě nic nevěděli. Nejeli jsme dlouho a opět se spustil liják, stejně silný a vytrvalý, jako ten včerejší, ne-li víc. Všichni jsme byli v několika minutách mokří, včetně těch, kteří na sobě měli nepromokavé bundy či pláštěnky. Celých několik dalších hodin střídavě pršelo, lilo a poprchávalo, a my jsme pokračovali v cestě, protože schovat se nebylo kam. Kolem třetí jsme dorazili k občerstvení U šilhavé chobotnice. Schovali jsme se do přístřešku s lavičkami a čekali na majitele. Prozatím nám Sína uvařila polévku z pytlíku, abychom si tak ve čtyři hodiny odpoledne konečně mohli dát oběd. Kdovíjaký gastronomický zážitek to skutečně nebyl, ale alespoň jsme se trochu zahřáli. I když jsme v přístřešku U šilhavé chobotnice strávili příjemné hodiny, Efendi rozhodl, že tady spát nebudeme a že budeme pokračovat dál. Během naší cesty jsme poměrně úspěšně projeli několikery peřeje a dorazili k rozbořenému jezu. Efendi usoudil, že tohle nesjedeme, a tak jsme loď odtáli slepým ramenem dále a pokračovali. Sjeli jsme další rozbořený jez (fantastický zážitek!!!) a jiným slepým ramenem odtáhli loď výše proti proudu. Tam jsme se vyložili, převlékli se do suchého oblečení (v mokřem jsme byli skoro celý den), povečeřeli opět polévku ze sáčku. Ten večer jsme se báli, že zase bude pršet, ale noc byla suchá a my se skvěle vyspali.

DEN PÁTÝ - STŘEDA

Ráno jsme si vytáhli loď nahoru proti proudu a sjeli si rozbořený jez znovu! Pokračovali jsme po Vltavě dále do Českých Budějovic, které už nebyly daleko. Tento den několikrát padla naše oblíbená fráze z Cimrmanovy hry Záskok: „V Českých Budějovicích by chtěl žít každý! Kromě mě, teda.“. Netrvalo to dlouho a opravdu jsme do Budějovic brzy dorazili. Přenesli jsme, respektive převezli (díky vozíčku udělanému našim „devítikanoim“ přesně na míru), první ošklivý jez a zastavili nedaleko aquaparku. My, mužstvo, jsme se šli se Símou a Zebrou umýt do bazénu a Efendi se Švestkou přivezli z Efendiho auta motor a benzín a s Kečupem pak obstarali vodu. Odpoledne vyrazili všichni do města, zatímco já se Švestkou jsme, kvůli nedostatkům našeho kroje, hlídali věci a loď a naše oblečení, ještě mokré z pondělního deště, které jsme rozložili po okolí, aby uschlo. Ve městě se ale stala nemilá věc: Efendimu ukradli foťák. V hospodě seděli s Kečupem u jednoho stolu, ale poté se přesunuli k jinému. Foťák si zapomněl na židli, a jakmile si vzpomenu, že mu chybí a chtěl se pro něho vrátit, fotoaparát už tam nebyl. Když přišel, vypadal zdrceně, takže si i Bubík odpustila své obvyklé drzé poznámky. Další jez nebyl daleko a byl

zdaleka nejhorší ze všech. Svah kolem řeky byl strmý a místo vytažení lodí bylo vzdáleno od místa spuštění (shodou okolností tam bylo molo pro velké lodě) asi půl kilometru. Takže než jsme přenosili všechna zavazadla a převezli loď, byli jsme všichni doslova úplně mrtví. Navíc se Tenisce udělalo blbě, takže bylo o jednu pracovní sílu méně. Trvalo ještě pěkně dlouho, než jsme svázali loď dvěma trámky, připevnili vytoužený motorek, naložili věci a vypluli motorově dál. Naše dnešní pout' skončila u plavební komory v Českém Vrbném. Když jsme jí chtěli projet, zjistili jsme, že plavební komora se zavřela před hodinou a my budeme muset počkat do zítřka. Zakotvili jsme na druhém břehu a Sína s naší pomocí uvařila výbornou večeři - těstoviny s boloňskou omáčkou. Nedaleko byl naštěstí kemp, kde jsme mohli použít toalety a vyčistit si zuby. Teniska dnes spala na Chameleonovi, kdyby se jí udělalo v noci špatně, a Žízala si ustlala vedle mě.

DEN ŠESTÝ - ČTVRTEK

Ráno bylo příjemné až na to, že se udělalo špatně i Zebře a ona, když vylézala z lodi, shodila Švestkovi spacák do skutečně nechutně špinavé vody. Švestka si ho pak sušil na asfaltové cyklostezce, zatímco my jsme nabírali v kempu pitnou vodu, snídali, balili se a strachovali se, aby ho něco nepřejelo. Když jsme vyjeli, ještě jsme dost dlouho museli před plavební komorou čekat, až přijede obsluha komory, kterou Efi telefonicky přivolal. Tohle povalování v horku na sluníčku bylo úplně něco jiného, než zběsilé pádlování v dešti skrz peřeje, jezy a kolem kamenů. Opravdu jsme si to užívali. Komorou jsme se proplavili a pluli jsme dále k dalšímu zdymadlu. V Hluboké nad Vltavou jsme nemuseli čekat, a tak jsme hned po proplutí zastavili (opět pod mostem), nechali Bubíka, Viki a Tenisku hlídat a šli nakoupit. Nezdrželi jsme se dlouho a brzo jsme zase vyjeli. Nakoupené rohlíky a salám vysočinu jsme poobědvali na lodi a poklidně jeli dál. Čas jsme si krátili hraním slovní hry Kontakt. Kromě toho, že se ve Vltavě díky jejímu klidu objevily sinice, které nám poněkud znemožnily koupání, a že jsme se zastavili v hospůdce Apartmány Purkarec, se nic zajímavého během naší plavby až do večera nestalo. Povečeřeli jsme na lodi (opět Májka), našli vhodné místo na spaní, rozvázali a vyložili loď, připravili je na noc, převlékli se a vytáhli si věci na spaní a pak jsme si celý večer vyprávěli vtipy.

SEDMÝ DEN - PÁTEK

Ráno se na více členech naší výpravy projevovaly střevní potíže a nevolnost, takže náš pan zdravotník Kečup byl velmi zaměstnán. Tentokrát jsme loď nesvázali do podoby katamaránu, ale za sebe, protože Efendi věděl, že brzo dorazíme k přehradě Hněvkovice, kde budeme loď muset přenášet, takže by to zdlouhavé svazování a rozvazování nemělo moc smysl. Po přenesení věcí a převezení lodí jsme je zase svázali a pokračovali dál. Poslední jez na tomto putovním táboře byl před Týnem nad Vltavou. Tento jez očividně Efiho překvapil. Loď jsme rozvázali a přetáhli, ovšem na Jestřábovi se zlomila vlajka. Ještě pár set metrů za jezem jsme museli pádlovat, protože na motor bylo příliš mělko. Do Týna jsme přijeli před polednem. Sína s mužstvem a se Zebrou vyrazila do města, ale já jsem zůstala s Kečupem a Efendim v hospodě, protože se uskutečňovala složitá operace (Kečup mi vytahoval klíště). Na oběd jsme se rozhodli odjet někam pryč z civilizace. Našli jsme perfektní místo u soutoku Vltavy a Lužnice. Po obědě jsme vyjeli směrem k Orlíku, ale opět nás zklamala plavební komora, která byla zavřená. Jeli jsme zpět proti proudu na krásné místečko, které jsme si vyhlédli. Protože tam byl krásný volný plácek a nevypadalo to, že bude pršet, spali jsme pod širákem. A spalo se nám všem moc dobře.

OSMÝ DEN - SOBOTA

Ráno přibyli k nemocným další lidé, takže motor se skutečně hodil. Po snídani jsme připravili lodě a rozjeli se k Orlíku. Použili jsme (tentokrát úspěšně) plavební komoru. Den byl opravdu krásný. Svítalo slunce, ve vzduchu vonělo léto a voda byla příjemně chladivá. Našli jsme si písčitou plážičku a vykoupani jsme se. Takže jsme na ten Orlík (tím je myšlena přehrada) nakonec dorazili. Na zpáteční cestě jsme chroupali tyčinky a já jsem si zapisovala poznámky o průběhu putování. Zdymadlem jsme vyjeli nahoru a vrátili jsme se proti proudu zpátky do Týna nad Vltavou. Tedy s drobnou odbočkou proti proudu Lužnice do Koloděj. V restauraci, kterou pamatoval ještě Efendi zamlada, jsme si dali oběd (u většiny to byl smažený sýr s hranolky a palačinka jako zákusek) pak jsme si k tomu všemu dali navrch zmrzlinu. V té době se Efendi, Síma a Švestka už pomalu chystali na autobus, kterým dojeli do Českých Budějovic, aby vyzvedli auta. Na nás zatím dohlížel Kečup. Odvezl nás na to místo, kde jsme předešlý den spali, a tam jsme si zahráli několik her. Nejvíce nás ale bavilo, jak ze sebe Kečup dělal orangutana. Tuto druhou přezdívkou si vysloužil první den (respektive druhý) a myslím, že se na něho dokonale hodí. Jeho oblíbenou hláškou je: "O-ran-gu-tan hu hu!", kterou pronáší orangutaním hlasem a bije se při ní do prsou. Dalším zážitkem tohoto odpoledne téměř bez vedení bylo, že po klidné řece připlulo hejno labutí. Tu největší, pravděpodobně alfa samce, vylákali Teniska s Viki, Mravencem a Žížalou pomocí naší svačiny - BeBe sušenek na břeh. Za chvíli je to přestalo bavit a tak se pokoušeli labutě zaplašit a zahnat zpátky do vody. Neúspěšně. Nakonec se Kečup vybavil klackem a s řevem se rozběhl proti labutákovi. Ten se ale vztyčil do výšky, roztáhnul křídla a začal hrozivě syčet. Kečup se velmi rozumně odebral na ústup. Díkybohu se labutě po nějaké době odebraly pryč a my se opět nudili. Naštěstí už brzo dorazil zbytek našeho vedení, takže jsme naložili lodě na vozík, povečeřeli a opět ulehli pod hvězdami.

DEN DEVÁTÝ - NEDĚLE

Toto nedělní ráno jsme se jen nasnídali, sbalili věci, co ještě sbalené nebyly a vydali se na cestu domů. Na pumpě nedaleko Týna si Švestka koupil dálniční známku, protože, přestože z „Hrududu“ mohl vymáčknout tak 100 km/hod, to po dálnici přece jen bylo rychlejší. Doma jsme mohli být jen asi dvě hodiny, které jsme měli na umytí a převzetí čistých věcí, a pak jsme se hned vydali na dvoutýdenní stálý tábor na Slezské Hartě. Tenhle putovní tábor jsem si opravdu moc užila a mám z něho moc krásných a hlavně „silných“ zážitků. Za sebe musím říct, že na to, že byl první putovní (a můj celkově třetí), byl úžasný a pro mě určitě nebude poslední.

EXPEDICE VLTAVA

19. - 27.července 2014, Vyšší Brod - vzdutí Orlíku - Týn nad Vltavou, „devítikanoe“ C9 Jestřáb a Chameleón, dvě posádky po šesti, upluto 130 ř.km.

Srdce, Albatros Vřesina